

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

ADVENTINIS LAIŠKAS TIKINTIESIEMS

Mieli Kristaus Prisikėlimo parapijos tikintieji,

Artinasi dienos, kai visi kartu susitelksime prie tos pačios, bet kartu ir visad naujos Paslapties sudabartinimo, kuriam pradžia duos Bažnyčia savo Kalėdų nakties liturgija. Kviesdama didžiam džiaugsmui, ji mums iš naujo patikės Viešpaties angelo žinią – „Šiandien Dovydo mieste jums gimė Išganytojas“ (Lk 2, 11). Šia iškilminga liturgija Bažnyčia perduos kiekvienam žmogui brangią žinią: Viešpats išpildė tuoj po pirmąją nuodėmės duotą pažadą. Šiose šventėse esame vėl iš naujo kviečiami asmeniškai išgyventi Kristaus gimimą atneštą džiaugsmą, ramybę, šviesos palaimą – tapti išsipildžiusio pažado dalyviais, jei anas Kalėdų įvykis taps mūsų asmeninėmis Kalėdomis.

„Praeinąs Jėzus iš Nazareto“ – šį Luko Evangelijoje pateiktą Jericho žmonių atsakymą aklam elgetai pasirinkome pagrindine Advento mintimi, norėdami su jumis pasidalyti. Gerai įsikaitykime į šiuos Luko Evangelijos žodžius:

„Prisiartinus prie Jericho, šalia kelio sėdėjo neregys elgeta. Išgirdęs praeinančių minią, jis paklausė, kas tai būtų. Jam pasakė, jog praeinąs Jėzus iš Nazareto. Tuomet neregys ėmė šaukti: „Jėzau, Dovydo Sūnau, pasigailėk manęs!“ Ėję priešakyje mėgino sudrausti jį, kad tylėtų, bet tas dar garsiau šaukė: „Dovydo Sūnau, pasigailėk manęs!“ Jėzus sustojo ir liepė jį atvesti. Jam prisiartinus, Jėzus paklausė: „Ko nori, kad tau padaryčiau?“ Šis atsakė: „Viešpatie, kad regėčiau!“ Jėzus tarė: „Regėk! Tavo tikėjimas išgelbėjo tave“. Tas bematant praregėjo ir nulydėjo jį, garbindamas Dievą. Tai matydami, visi žmonės šlovino Dievą“ (Lk 18, 35-43).

Iš pažiūros šis evangelisto Luko aprašytas įvykis, regis, neturi nieko bendro su Kalėdų šventėmis. Vis dėlto kai kurie jo momentai pastarajai šventei yra labai artimi bei įkvepia kitomis akimis į ją pažvelgti.

Įvykęs sėdinčio elgetos ir Kristaus susitikimas – „Jam prisiartinus“ – iš esmės yra per visą išganyto istoriją egzistuojančios tiesos išraiška: Dievas visada žengia pirmąjį žingsnį, o ne žmogus. Iniciatyva priklauso Jam, ir todėl išganytas yra Jo gailestingos meilės dovana, kuri yra pirmesnė už bet kokią žmogaus veiksmą ir į kurią žmogus negali pretenduoti dėl savo nuopelnų. Užtektų prisiminti Adomui užduotą klausimą: „Kur tu esi?“ (Pr 3, 9) arba pašaukiant Mozę: „Aš esu Dievas tavo tėvo (...) Dievas Abraomo, Dievas Izaoko ir Dievas Jokūbo“ (plg. Iš 3, 6), ar prisiminti išvadavimą iš Egipto vergovės arba tos pačios, jau išlaisvintos, tautos patirtį dykumoje (Išėjimo knyga), kad suprastume, jog visi tie įvykiai – tai aiškus Dievo iniciatyvos ženklas. Tai tęsiasi per visą išganyto istoriją, kol šios tiesos pilnatvę ir grožį atskleidžia Kalėdų įvykis, kurį Izaijas išpranašavo: „... pats Viešpats duos jums ženklą: Štai mergelė laukiasi, - ji pagimdys sūnų ir pavadins Emanuelio vardu“ (Iz 7, 14).

Kas suskaičiuos, kiek kartų dieviškoji iniciatyva rado atgarsį krikščioniško dvasingumo tekstuose ir pačia įvairiausia forma pasiekė mūsų laikus? Toji Apreiškimo perduota tiesa tapo įkvėpimo šaltinis daugeliui krikščionių mąstytojų, kurie jai suteikė paprastą, visiems suprantamą, bet kartu ir dvasiškai gaivinantią išraišką. Kaip šios gilios tiesos interpretavimo pavyzdį pateikiame mintis iš misionierių užrašų:

Aklojo elgetos ir Kristaus susitikimas atskleidžia ir kitą svarbią tiesą: žmogus galės pamatyti Kristų, t.y. aiškius iniciatyvos Dievo veiklos pėdsakus, jei jo troškimas bus kaip to neregis: „... kad regėčiau!“. Galima daug girdėti apie Kristų, bet jei Jo žodžiams nebus atviro nusiteikimo, būtino, kad būtum asmeniškai Jo paliestas, – gali ir likti Kristaus nepamatęs, jo neatpažinęs, gali nepamatyti Viešpaties veiklos istorijos tėkmėje. Tada neįvyks regėjimo stebuklas, liksi nepažinęs tau atneštos išganyto dovanos. Jos neatpažino – dėl netikėjimo – Nazareto, Kristaus tėviškės žmonės (plg. Mt 13, 53-58), jos neatpažino ir visa Jeruzalė, kai Jėzus sakė: „Jeruzale, Jeruzale! Tu žudai pranašus ir užmuši akmenimis tuos, kurie pas tave siūsti. Kiek kartų norėjau surinkti tavo vaikus, tarsi višta surenka savo viščiukus po sparnais, o tu nenorėjai!“ (Lk 13, 34). Jis net verkė jos: „O kad tu šiandien suprastum, kas tau atneša ramybę! Deja, tai

paslėpta nuo tavo akių (...), nes tu nepažinai savo savo aplankymo meto“ (Lk 19, 43-44).

Šv. Kalėdos yra ir šios tiesos sudabartinimas: praeina Jėzus iš Nazareto. Ar mes atpažinsime tame gimusiam Kūdikiyje mūsų žmoniškąją prigimtį prisiėmusį Dievo Sūnų? Tai sunkus klausimas. Šv. Augustinas sakydavo: „bijau praeinančio Jėzaus“. Pagrindo baimei yra todėl, kad Jėzus gali praeiti, o aš jo nepastebėsiu, ir kas pasakys, ar bebus man antras kartas?

Bažnyčia Šv. Kalėdomis primins mums ir visai žmonijai tą tiesą, bet reikės mūsų atsako ir ne kam kitam, bet mūsų pačių išganymui. Kokia širdimi ateisime švęsti šią Šv. Kalėdų? Nors už mūsų jau daugiau kaip 2000 metų nuo anos Betliejaus nakties, bet šie klausimai lieka aktualūs, nes išganytas yra asmeninis atsakas į Dievo kvietimą.

Įvykis prie Jericho atskleidžia dar vieną svarbų momentą: reikia tų, kurie praneštų apie praeinantį

„... praeinąs Jėzus iš Nazareto“ (Lk 18, 37)

Buvau bepradėdąs eiti, Viešpatie, kada Tu jauėjai link manęs. Norėjau bėgti link Tavęs, bet pamačiau, kad Tu jau bėgai priešais.

Norėjau Tavęs laukti, bet sužinojau, kad Tu manęs jau laukei. Norėjau Tavęs ieškoti ir pamačiau, kad manęs jau ieškojai.

Buvau bepradėdąs galvoti: „O, suradau Tave!“, bet pasijutau Tave surastas. Kada norėjau Tau pasakyti: „Tau linkiu gero“, išgirdau, kad man sakai: „Tave myliu!“.

Norėjau Tave pasirinkti, ir Tu jau buvai mane pasirinkęs. Norėjau gyventi Tavyje ir pajutau, kad Tu gyveni manyje.

Norėjau džiaugtis, kad grįžau pas Tave, bet išgirdau Tave besidžiaugiant mano grįžimu. Mano Dieve, Tavo atžvilgiu, ar aš būsiu kada nors pirmas?

Jėzų iš Nazareto. Trečiasis tūkstantmetis, kurį esame pradėję, ipareigoja mus būti šios labai svarbios tiesos liudytojais ir skelbėjais: Dievas prisiėmė žmoniškąją prigimtį, kad mus išganytų. Trečiasis tūkstantmetis turi girdėti šią tiesą. Jos negalime nutylėti, jei patys priėmėme šią tiesą ir norime būti tikri krikščionys. „Kristus – Tas pats vakar, šiandien ir per amžius“ – nėra vien pasibaigusio Didžiojo Krikščionybės 2000-ųjų metų jubilėjaus šūkis, bet ir tiesa, kuri skirta ateinančioms kartoms.

Artinasi Šv. Kalėdos su savo nuostabia paslaptimi. Linkime jas prasmingai išgyventi: tikėjimu atpažinti savo pačių Išganytoją. Tam tepasitarnauja Adventas – metas, kuris mus ves prie šios tiesos prasmingo išgyvenimo.

Pagarbiai

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijoje dirbantys kunigai

Advento rekolekcijos vyks:

moksleiviams – gruodžio 16 d. 9.00, 11.00 val.;

bendruomenėi – gruodžio 17 d. 10.00, 18.00 val.; gruodžio 18 d. 8.00, 9.30, 11.00, 12.30, 18.00 val.

Kūčių dieną yra privalomas pasninkas.

Gruodžio 24 d. 22.00 val. Tautos Šventovėje (Žemaičių 31 b). bus aukojamos Kalėdų nakties Bernelių Šv. Mišios.

Gruodžio 25 d. (per Kalėdas) pamaldos vyks sekmadienio tvarka: 8.00, 9.30, 11.00, 12.30, 18.00 val.

Gruodžio 26 d., pirmadienį, švęsime pirmąsias Paminklinės Prisikėlimo bažnyčios konsekavimo metines. Šv. Mišios: 8.00, 9.30 (iškilmių šv. Mišios -11.00), 18.00 val.

IŠGIRŠKIME ŠALTINIO ČIURLENIMĄ

Ir vėl Adventas... Ir vėl Jonas Krikštytojas kviečia: „Taisykite Viešpačiui kelią, o Kristus pratęsia: „Aš esu Kelias, Tiesa ir Gyvenimas“. Tad ilgais tamsiais vakarais eikime į savo vidų, nes triukšminga kasdienybė mus gerokai išblaškė, išbarstė mintis apie gyvenimo prasmę.

Atrodo, gyvename ramiam pasaulyje. Nebėra nei Hitlerio ar Stalino ideologijų, tačiau politiką išstūmė „pasaulinės ekonomikos žvėris“. Dabar mus globoja vartotojiškas totalitarizmas. Vieni siekia praturtėti išnaudodami, kiti – plėšdami, o šaunūs, garbingi, jautrūs ir sąžiningi žmonės gyvena skursdami. Iš darbo išmetama ramiai, ištarus „dėkui“, o juk visuomenės kokybė priklauso nuo to, kaip elgiamasi su žmogumi.

Pasaulį valdo galybės dvasia. Gyvenimo simfonijai diriguoja Didysis žaltys. Pinigas tapo ne tik pasaulio valdovu, bet vos ne apsedimu. Dabar visi tik kalba apie pinigus, tarsi kažkas būtų ką sumaišęs žmonių galvose. Atsidūrėme socialinėje dykumoje, besislapstančioje po „augimo, vystymosi“ kauke. Čia mažai atskaitos taškų, kaip ir smėlio dykumoje. Dykumoje nieko nėra svarbiau, kaip surasti kelią, nes prarasti kelią – tai mirti. Ten, kur kelias, ten ir gyvenimas. Teisingas kelias – tai ir prasmė. Tai esminis klausimas šiandienos žmogui, visiems žmonėms.

Dykumos skurde, savo asmeniniame neturte Kristus tris kartus ištare „NE“ galybės dvasiai. Taip buvo įtvirtintas kitas buvimo būdas, meilės ryšys, beribė savęs dovana kitam. Šiandien taip pat atsiranda tokie, kurie atsiveria ir atsidūveda meilės ryšiui: jie atsigręžia į labiausiai nuskriaustus, esančius prieglaudose, narkomanų įstaigose, vargšų valgyklose. Vienuolynuose dieną naktį meldžiamasi už visus. Taigi mūsų gyvenimo dykumose yra daug žmoniškumo oazių. Būtent jos neleidžia visiškai nusivilti žmogui.

Tikroji visko priežastis yra ne pasaulinė ekonomika, bet vidinis žmogaus chaosas. Juk vidus sąlygoja išorę, o ši savo ruožtu – vidų. Tad pirmiausia blogis glūdi mummyse. Mums visiems reikia surasti gelbstintį tašką – Prasmę. Todėl reikia būti budriems, kad surastume kelią iš dykumos.

Yra tokia būties forma – nuolat gyventi atsivėrus, trokštant priimti. Tai galima padaryti per malda, įsiliejus į Gyvojo Vandens Šaltinį – Dievą. Jei nebėra maldos, nebėra ryšio su šaltiniu, ir šis atsitraukimas nuo šaltinio nuveda į dykumą. Šėtonas tai puikiai žino, todėl daro viską, kad atitrauktų mus nuo maldos, kurioje galima gerti iš Dievo meilės gelmių ir priimti Jo malonę.

Visuomeninėje dykumoje gali būti surasta tvarka, hierarchija, įstatymai, bet neįmanoma, kad joje gimtų tobulėnis gyvenimo būdas, nes tu pačių žmonių sukurtos institucijos bus netobulos, klystančios, bejėgės. Tiktai žmonės, godžiai iš šaltinio geriantys žmonės, gali padaryti visuomeninę dykumą įmanomą gyventi. Kad žmogus būtų labiau žmogus „šio pasaulio karalystėje“, kur viską lemia jėgos santykiai, Kristus kvietė atverti kitos, vidinės karalystės vartus, kur pirmiausia per meilės ryšį su Dievu semiamės iš šaltinio ir gauta meile dalijamės su kitais. Tie žmonės ir yra mūsų dykumos oazės. Anot Ezekielio, šiandienos žmonių neatidėliotina pareiga šiame „skerdynių slėnyje“ išgirsti šaltinio čiurlenimą, kad, pasisėmę iš jo Gyvojo vandens, juo girdytume kitus. Nuolat, nesvarbu, kokią kainą už tai tektų sumokėti.

Nekeikime šios epochos už jos klaidas. Ji yra įkvepianti, išganinga, nes priverčia mus nuolat rinktis: leistis į sandėrį su visa naikinančia tuštybe ar paisyti esmės, nuo kurios priklauso mūsų likimas. Tik ta esmė gali įžiūrėti dykumoje kelią, nužymėtą oazių.

Adolfas Daukšienė

Sėkmadienio katechezė

TREČIASIS ĮSAKYMAS: ŠVĖSK SĖKMADIENĮ

„Ši diena yra Viešpaties duota, - linksminimės ir džiūgaukime“ (Ps 118,24).

Trečiasis Dekalogo įsakymas kalba apie sėkmadienio ir kitų švenčių šventimą: „Kadangi septintą dieną Dievas buvo užbaigęs darbus, kuriais buvo užsiėmęs, Jis išsėjo septintą dieną nuo visų darbų, kuriuos buvo atlikęs. Dievas palaimino septintąją dieną ir padarė ją šventą“ (Pr 2,2-3). „Atsimink, kad švęstum šabo dieną. Šešias dienas triūsi ir dirbsi visus savo darbus, bet septintoji diena yra Viešpaties, tavo Dievo, šabas“ (Iš 20,8-10).

Dievas sukūrė žmogų į save panašų, todėl ir mes turime elgtis panašiai. Šventės, šabo esmė – ryšio su Dievu atnaujinimas, Jo šlovinimas. Šabas nutraukia kasdieninius darbus ir suteikia atokvėpį. Tai protesto prieš darbo jungą ir pinigų dievinimą diena. Dievas žino, kas žmogui naudingiausia. Nors Evangelijoje Jėzus buvo kaltinamas, kad pažeidė šabo įstatymą, Jis visada autoritetingai nurodo tikrųjų šabo prasmę: „Šabas padarytas žmogui, o ne žmogus šabui“ (Mk 2,27). Šabas yra gailėstingoji Viešpaties ir Dievo garbės diena.

Mes, krikščionys, švenčiame sėkmadienį – Kristaus Prisiūkėlimo, Viešpaties dieną. Žydams tai buvo pirmoji diena po šabo. Sėkmadienio šventimas atitinka prigimtini žmogaus širdyje įrašytą dorinę nuostatą regimu būdu viešai ir pastoviai „garbinti Dievą, prisimenant visiems žmonėms parodytą gerumą“ (Šv. Tomas Akviniėtis).

Tęsiame pokalbių ciklą „Pažink save“

Jėzus pasisakymo apie prisirišimą pilna visa Evangelija. Jie negailėstingai ir neatšaukiami. Jėzus ragina palikti turta, veiklą, netgi šeimą ir sekti paskui Dievą.

Jėzus aiškina, kad prisirišimą pagimdo geidulinga akis, kuri įžiebia širdyje troškimus, ir godi ranka tiesiasi tai nutverti, užvaldyti ir nieko nenori paleisti. Būtent ją reikia nukirsti. Kodėl? Kaip upelis niekada neteka į kalną, taip ir paliktas savieigai gyvenimas neveda į meilę, o tik į pasitenkinimo ieškojimą, tegimdantį prisirišimus. Kirsti reikia ne atsidėjimo, o suvokimo kardu. Šiame kelyje nepradėk nekęsti savęs, nes meilė neišauga iš neapykantos.

„Jei nepasidarysite kaip vaikai“... Vaikus mokome imituoti kitą žmogų, tapti kažkuo kitu, pranašesniu ir vertesniu... Taip vaikas praranda savo unikalumą, įvedamas į luošų ir kuprotų pavaldinių pasaulį ir išstremiamas iš karališkų rūmų.

Sėkmadienį švenčiama Viešpaties diena ir Jo Eucharistija yra Bažnyčios gyvenimo centras. Krikščionių susirinkimų paprotys siekia apaštalinų laikų pradžia. Laiškas Žydams ragina: „Neapsileiskime lankyti savųjų susirinkimo, kaip kai kurie yra pratę, bet skatinkite vieni kitus“ (Žyd. 10,25). Trečiąjį įsakymą patikslina Bažnyčios įsakymas: „Sėkmadieniais ir kitomis įsakytomis šventėmis tikintieji privalo dalyvauti šv. Mišiose“.

Krikščionybė yra bendravimo religija. Sekimas Kristumi juk pasireiškia meile, teismu, tamavimu, o visa tai galima išreikšti ir pritaikyti žmonių bendruomenėje, kurią randame bažnyčioje. Tai vieta, kur garbinamas Dievas, kur mokomasi Jo žodžio ir galima bendrauti su kitais tikinčiais. Sėkmadienio Eucharistija pagrindžia ir patvirtina visą krikščionio gyvenimą, todėl niekas negali atstoti bažnyčios lankymo. Tušti yra tokie pasiteisinimai, kad prastas oras, kad šv. Mišias galima išklausti per radiją, kad melstis galima ir namuose. Į bažnyčią einame tam, kad melstumės Dievu drauge su kitais tikinčiais. Be to, kiekvienas tikintysis Kristų turi liudyti ne tik žodžiais, bet ir savo darbais, savo gyvenimu.

Dėl to tikintieji yra įpareigoti švęsti Eucharistiją įsakytomis dienomis, nebent juos nuo to atleistų svarbi priežastis arba jų pačių ganytojas. Juk būna meilės artimo darbų, kurių negalima atidėti. švęsti šventę yra didelė pareiga, bet artimo meilės

pareiga yra didesnė. Tačiau kas sąmoningai nepaiso tos pareigos, tas sunkiai nusideda.

Dalyvavimas sėkmadienio Eucharistijoje parodo priklausymą ir išikimybę Kristui ir Jo Bažnyčiai. Šv. Mišiose labai svarbi ne vien malda, labai svarbu dalyvauti šv. Mišiose, o ne tik „klausyti šv. Mišių“. Svarbu yra susijungti su Jėzumi priimant šv. Komuniją. Dalyvaujant šv. Mišiose vykdoma Dievo valia, gaunamas Dievo palaiminimas visai savaitei. Šv. Mišių metu yra kartojama Paskutinė vakarienė, tik vietoje apaštalu joje dalyvaujame mes, tikintieji. Sėkmadieniais ir kitomis įsakytų švenčių dienomis tikintieji privalo susilaikyti nuo darbų ir užsiėmimų, komercinių reikalų, trukdančių garbinti Dievą ir džiaugtis švente, daryti gailėstingumo darbus ir gauti reikalingą atokvėpį dvasiai ir kūnui.

Sėkmadienis yra susimąstymo, ramybės, gerų darbų lavinimosi ir susikaupimo metas – tai metas ugdyti vidinį krikščionio gyvenimą. Tai džiaugsminga diena, skirta bendrauti su Dievu ir žmonėmis. Tad kiekvienas mūsų tegu būna krikščionis, savo tikėjimą liudijantis darbas. Visada prisiminkime Jėzus Kristaus žodžius: „Kas išpažins mane žmonių akivaizdoje, ir aš jį išpažinsiu savo dangiškojo Tėvo akivaizdoje“ (Mt 10,32)

Dekanas klebonas Vytautas Grigaravičius

IX. KO MOKO EVANGELIJA?

„Per daug nesirūpinkite“... Problemas galima ir reikia spręsti tik joms iškilus. Nepakeliama yra tik ši akimirka, o ne nuolatinis skausmo, netekties laukimas, kuris iškil dar nežinia kada... „Per daug nesirūpinkite“... Problemas galima ir reikia spręsti tik joms iškilus. Nepakeliama yra tik ši akimirka, o ne nuolatinis skausmo, netekties laukimas, kuris iškil dar nežinia kada.

Gyvenimas yra nuolatinė srovė: jis kaip upė atneša pinigus, daiktus, žmones, įvykius ir nuneša juos tolyn, o tu bandai juos išgriebti, apsisitatyti ir būti saugus. Vienas jaučiasi saugus be skatiko kišenėje, kitas, turėdamas banke milijoną, v yra neramus, dar kitas visą gyvenimą pragyvena palėpėje, bijodamas nulipti laiptais, kad nenusisuktų sprando, ar bijo pereiti gatvę, ne mažiau bijo ir gyventi.

Paukščiai ir gėlės yra laimingi todėl, kad nemažto apie ateitį, nesijaudina ką apie juos kalba kiti. Todėl jie yra puikus Dangaus karalystės pavyzdys.

„Todėl aš sakau jums: per daug nesirūpinkite“ (Mt 6,26).

Adolfas Daukšienė

Parapijos gyvenimo atspindžiai**PASTORACINĖS TARYBOS VEIKLA**

Parapijos pastoracinę tarybą sudaro 16 asmenų, kurie pasiskirstę į šias veiklos sekcijas: ekonominę, liturginę, spaudos, šeimos, Carito, jaunimo, etikos, katechetikos. Taryba renkasi kartą per mėnesį, o esant reikalui ir dažniau. Posėdžių metu svarstomos aktualiausios parapijos problemos, įvairių švenčių organizaciniai klausimai, biudžeto paskirstymas, patamaujančių darbuotojų priėmimo ir atleidimo klausimai bei kt.

Atskiros sekcijos atlieka tik jiems būdingus darbus. Pavyzdžiui, ekonominės sekcijos nariai kiekvieną sekmadienį skaičiuoja rinkliavą, o metų pabaigoje atlieka finansinę reviziją. Spaudos sekcijos nariai rūpinasi laikraščio „Prisikėlimas“ leidimu, rengia internetinį puslapį. Carito sekcija rūpinasi vargšų valgykla, ligoniais, neįgaliaisiais, beglobiais vaikais. Carito nariai organizuoja Kūčių vakariene vienišiams bei vargšams, rengia parapijos vaikams Kalėdinę eglutę ir margučių šventę per šv. Velykas. Katechetikos sekcija jungia visus parapijos teritorijoje esančių mokyklų tikybos mokytojus, kurie kartą per mėnesį bendrai aptaria aktualius dėstymo klausimus, jų atstovas tarybai perduoda parapijos aktualijas. Aktyvi, veikli yra jaunimo grupė, kurios narius kiekvieną sekmadienį girdime giedant vakarinėse šv. Mišiose. Jaunimas padeda organizuoti parapijos švenčių renginius, bendrauja su kitų parapijų jaunimo grupėmis, kasmet vyksta į Taize piligriminės keliones bei įvairias išvykas.

Šiais metais baigiasi parapijos pastoracinės tarybos kadencija, todėl gruodžio mėnesį ruošiamasi atnaujinti tarybos narių sudėtį.

Ukviečiame parapijiečius aktyviai teikti siūlymus ir išsakyti savo nuomonę apie pastoracinės tarybos veiklą. Jūsų nuomonė labai svarbi atnaujinant tarybą ir numatant ateities veiklos gaires.

B. Vasylienė

KRISTAUS KARALIAUS IŠKILMĖ

Iškilmė prasidėjo 10 val. 30 min. Švč. Sakramento išstatymu. Po to buvo kalbama Jėzaus širdies litanija, vėliau tikintieji iškilminga procesija pagarbino Švč. Sakramentą.

Šv. Sumos Mišiose buvo pašventinti ministrantų rūbai. Mažieji patamautojai iškilmingai perskaitė ministrantų priesaikos žodžius, pasižadėdami ištikimai, sąžiningai patamauti bažnyčioje ir savo bendraamžiams liudyti Kristų.

Dekanas klebonas homilijoje kvietė melstis už visų tautų vadovus, kad Dievo malonė leistų jiems įtikėti į Jėzaus Kristaus, Pasaulio valdovo, galias, pripažinti Jį kaip Karalių, vadovautis Jo paliktais meilės žmonėms priesakais. Tada galbūt niekada nepamokėtume komunizmo, hitlerizmo ir kitokių diktatoriškų valdžių tragedijos.

B. Vasylienė

Į AUŠROS VARTŲ M. MARIJOS ATLAIDUS

Lapkričio 18 d. Prisikėlimo parapijos tikintieji kartu su Gerojo Ganytojo bei Šv. Kryžiaus (Karmelitu) parapijų tikinčiaisiais ištaigingu dviejų aukštų autobusu anksti ryte išvyko į Aušros Vartų M. Marijos atlaidus.

Prie Aušros vartų būriavosi didžiulės minios žmonių. Nors atvykome gerokai prieš 11 val. šv. Mišias, į Kopyčią patekti nebuvo vilties, net ir į Šv. Teresės bažnyčią sunku buvo įeiti.

Per homiliją Kauno arkivyskupas S. Tamkevičius kvietė gailėstingumui, atjautai ir tolerancijai, nes tik tokiu būdu galime tikėtis išlikti kaip tauta, tik taip galime išsaugoti kalbą, kultūrą bei tradicijas.

Po šv. Mišių Vilniaus Parapijos namuose vyko tikinčiųjų susitikimas su Kauno miesto arkivyskupijos aktyvu, kurie pasidalijo darbo patirtimi. Diskusijos tęsėsi prie arbatos puodelio.

Tikintieji grįžo namo dvasiškai praturtėję, dėkodami klebonams už suteiktą galimybę pabuvoti Aušros vartų M. Marijos atlaiduose.

Parapijietė

Parapijiečių kūrybos skyrelis

Kazimieras Vikonis

EILUTĖS IŠ DIENORAŠČIO

*** Gyvenimas. Galvoju apie judesį, kuris kildamas vienoje formoje, kartu kildina, kuria, tobulina kitos formos prasmę. Gyvybė kilusi iš metafizinio įkvėpimo, bręsta formoje ir skleidžiasi į anapusines erdves taip, kaip skleidžiasi medžio šakos, grįždamas ne į žemę, o į dangų. Uždaras judesio ratas.

*** Nors kartais mažesnė moralinė blygybė yra leidžiama tam, kad būtų išvengta didesnės arba kad būtų ugdoma kokia nors aukštesnė dorovinė vertybė, tačiau niekada, netgi dėl labai rimtų priežasčių, neleidžiama daryti bloga siekiant gero tikslo (plg. Rom. 3.8)

***“Mes esame čia tam, kad pasiektume idealumą, kad taptume tokie, koks buvo Kristus. Tai priežastis ir tikslas. Kiekviena siela yra potencialiai dieviška. Religija ir Dievas yra vieninteliai tikrai egzistuojantys dalykai. Aš pradėdau suprasti, jog žinau tik tiek, kad nežinau nieko“.

Džordžas Harisonas (The Beatles)

*** Šiuos žodžius ištarė žmogus, gerai susipažinęs su Rytų filosofija, religijomis bei menu. Garsus menininkas, mirdamas nuo smegenų vėžio draugo

namuose, pasakė savo paskutinius žodžius: “TIK MYLĖKITE VIENAS KITA. DĖL DIEVO, PRAŠAU, - TIK MYLĖKITE.”

*** Pradedant suvokti begalinį būties paprastumą: teisybė ne tik užgesina vilties aušrą šioje žemėje, bet taip pat prikelia ir tikėjimo jėgą bei drąsą. Jokios vilties šiame gyvenime.

Jokios vilties šiame gyvenime.

Jokios vilties šiame gyvenime.

Jokios vilties.

Jokios.

Telieka mums Meilė, Tikėjimas ir Auka.

*** Didžiausias paradoksas: nenorint gyventi, iš paskutiniųjų stengtis išlikti.

Absurdus filosofija. Prisiminti A. Camus.

Kiekviename gyvenimo paradokse jaučiamas Dievo buvimas. O pats gyvenimas, ar nėra paradoksalus?

*** Išskyrus meilę Dievui, viskas tėra tuštybių tuštybė. Taigi kodėl taip greitai tuštybė gali įžeisti tuštybę ar net sunaikinti žmogų?

*** Kas jūs, - Afrika? Ką jūs išdarinėjate? Dievą reikia mylėti santūriai, savyje reikia Dievą mylėti.

A. J. Greimas

*** Išstobulėjusi ir tobulėjanti technika, civilizacijos pažanga tikrai nėra nei būdas, nei instrumentas atveriantis žmogaus buvimo pasaulyje paslaptį.

*** Tik esminio dalyko mes negalime atiduoti kitiems, kaip atiduodame palatą arba perduodame fakelą, nes mes – pati liepsna.

Pjeras Tejaras de Žardenas

*** Kuo daugiau patirties, tuo daugiau švelnaus liūdesio.

*** Žmonės mąsto nedaug, bet visų daugiausia užmiršta.

*** “Šliauži, - metame sraigei, o ji nustemba: “Ne, ne – lekiu”.

*** Netikėto klausimo pabaidyta teisybė iš sielos gelmių šokteli į akis... Ir nučina žmogus šleivas kaip lietus...

*** Dabar troleibuse gali sutikti bent dešimt plikagalvių. Gal greitai laiku išsigimėliu bus laikomas

nukelta į 4 psl.

atkelta iš 3 psl.

absoliučiai sveikas žmogus su ramiu švelniu balsu ir vešlia švelniūra?

*** Ne J.E. prezidentui Pax' ui

Gal sukrešęs kaip kraujas šuliniuos vanduo..? Išsekink, Laisve, iki nuogo atgrasumo, – suprasim, ką daryt, kai gėda degins.

*** Elgetai ištariau savo kančias –
Apsiverkė elgeta, davė monetą –
Žiūrėkite, laisvė nuoga!
Triumfuokit, poetai,
Atėjo laukta valanda!

*** NEREGYS MUZIEJUJE
Stogai mus gelbsti nuo lietaus,
Nuo saulės, nuo mėnulio;
Žvaigždžių nereikia, debesų –
Stogai mus saugo nuo dangaus.
Dangaus gaivaus:
– Dangaus!

*** Kartais aplanko malda paryčio vėσαι, kai upelyje apsplovimo apeigas atlieka akmenys.

*** Ar nėra gera, jei nesi užlietas šlaku: nei pinigais, nei puikybe, nei valdžia, nei garbėtroška?

*** Viešpatie, kur vienas glaudžiasi, sutilps ir du. Neaplenk, prašau, to namo, kuriame vienatvė, nes aš myliu Tave, kaip aš – Tave.

*** Protas ir jausmai – tai dvi rankos, kuriomis žmogus stengiasi apglėbti pasaulį. Na, ir kaip tau sekasi, žmogau?

*** Kaip mažai aš teesu vaikas šiame pasaulyje, kur taip smurtuojama prieš vaikus. Baimė, nuovargis ar nesugebėjimas?

*** Žodį būtina įdvasinti – tik tada galima suvokti jo paslaptį ir tikrąją reikšmę.

*** Žmogaus veidas – ne akys, ne nosis, ne ausys – jis nesiskaido į dalis.

*** Kaip dažnai kitų akyse žmogus teieško savojo atspindžio.

*** Antikos išminčius ištarė: “Atmink, kad mirsi.” Taip, tai reiktų atsiminti. Visi mes galiausiai kažkada miršime, tačiau kažin ar tai turėtų reikšti, jos turime stovyklauti kapinėse.

*** Ar reikia šlovinti šėlstančią jūrą vien dėl to, kad gražu gelbėti žūstančiuosius?

*** Wow...

kai aš pradėsiu kristi
į tą nežmonišką duobę
staigios mirties
aš žinau – jei
būsiu užtekinai blaivus – atminsiu
neapykantos tuneliai
ar meilė į kurią krentu
tikrai švyti
teisinga amžinybe
man...

Džekas Keruakas “Mexico City Blue”
(New York, 1959)

*** Aš geriau mirsiu, nei būsiu išžymus.

Aš noriu eit ir gyvent dykumoje.
Ilgis laukiniaiis plaukais, maistas
Prie mano stovyklos laužo pilnas smėlio
Kietas kaip riestainis
Iškeptas smėlyje
Tikroje žemėje
Nykimo žemėje
Dangaus teisingumo
Ašis

Džekas Keruakas (64 priedainis)

*** Aš lieku ištikimas gyvenimui, kaip geras šuo lieka ištikimas savo šeimininko kapui.

*** Tėra viena laisvė – išsiaiškinti santykius su mirtimi. Po to jau viskas įmanoma. Negaliu tavęs priversti tikėti Dievą. Tikėti Dievą – tai susitaikyti su mirtimi.

A. Camus (užrašų knygelės II d., 139 p.)

*** Daugel kartų rėkė jau žmogus Dievo akivaizdoje. Tik šaukė jis stovėdamas, o ne ant kelių puoless.

Oskaras Milašius

*** Kaip norėtūsi, kad Lietuva pasaulyje taptų, Bulato Okudžavos žodžiais,

– Надежды маленький оркестрик
подуправлением любви (mažas vilties orkestrėlis,
diriguojamas meilės).

Iš parapijos praieities

VIEŠPATIES MŪSŲ JĖZAUS KRISTAUS PRISIŖĖLIMO BAŽNYČIOS ISTORIJA

(pabaiga, pradžia žr. Nr. 30)

1943 m. lapkričio 24 d. kun. K. Žitkevičius iš T. Juškevičienės nupirko Priskėlimo bažnyčiai ‘GROTRIAN STEINVEEG’ firmos pianiną už vienuolika tūkstančių markių.

1945 – 1947 m. dailininkas Stasys Ušinskas sukūrė vienuolikos vitražų ansamblį. Šie sumontuoti iš plono spalvoto prancūziško stiklo, sujungto švino juostelėmis, vitražai papuošė Priskėlimo bažnyčios langus. Vieni gražiausių laikomi presbiterijos vitražai.

1947 m. Kristaus Priskėlimo bažnyčios administratorius buvo kun. Eugenijus Jokūbauskis, vikarai – kun. Rapolas Liukas, kun. Vaclovas Tomaševičius. Pamaldos vykdavo 8 val., 10 val., 11 val., 12 val., 13.30 val.

1947 m. balandžio 16 d. TSRS Valstybinio plano komisijos centrinės statistikos valdybos Kauno m. inspektūra Priskėlimo bažnyčios paprašė pranešti apie nuosavus ir nuomojamus pastatus, juose gyvenamus plotus, taip pat pranešti tarnautojų vardus bei pavardes ir turimus pasėlių plotus. Tikrinti bažnytinį turtą teisę turėjo Religinių kultūrų reikalų tarybos prie TSRS ministrų tarybos įgaliotinis.

1948 m. rugpjūčio 10 d. Priskėlimo bažnyčia įregistruota prie LTSR Religinių kultūrų reikalų valdybos. Tais pačiais metais išrinktas bažnyčios komitetas iš 5 žmonių ir Palaikymo taryba iš 3 žmonių. Vykdomasis komitetas ir Revizijos komisija. Kauno m. Vykdomasis komitetas atėmė vargonininko butą, todėl jis persikėlė gyventi į vikariatą. Į bažnyčią paskiriamas altarista kun. K. Žitkus.

1951 m. bažnyčios klebonas buvo kun. Kazimieras Statkevičius. Jam dirbti pastoracinį darbą padėjo altarista Kauno arkivyskupijos tribunolo oficialas kanauninkas kun. K. Žitkus.

1952 m. bažnyčioje padarytas remontas.

1954 – 1958 m. klebonauja kun. Mykolas Gylis, Kauno arkivyskupijos oficiolo Tarpdiecinės kunigų seminarijos profesorius. 1958 m. jam padeda vikarai: kun. R. Krikščiuonas ir R. Macevičius.

1958 m. bažnyčioje atliktas remontas: nudažyta išorė, viduje sienos iškalto lentelėmis ir nudažytos, dekoruoti altoriai, ant lubų nupieštas didelis kryžius su mirštančiu Kristumi. Pamaldų tvarka sekmadieniais ir šventadieniais buvo: 8 val., 10 val. (pamokslas), 11 val., 12 val. (pamokslas), 20 val. (pamokslas).

1959 m. birželio 14 d. Priskėlimo bažnyčios klebonu buvo paskirtas Romualdas Krikščiuonas.

1962 m. bažnyčiai vadovauja kanauninkas Nikodemus Čėsna.

1967 m. dekoruotas ir perdažytas bažnyčios vidus, vidurinėje navoje nupiešta 10 simbolių ženklų, visi altoriai papuošti naujomis freskomis.

1972 m. buvo iš metalo padarytas didžiojo altoriaus tabernakulis, kurio vidus išklotas aukso lapeliais. Altoriaus paveikslas rėmus taip pat papuošė aukso lapeliai. Bažnyčiai buvo nupirktas nauja komuninė ir monstrancija.

Vitalija Jakuškienė

GRUODŽIO MĖNESIO RENGINIAI

	Renginys	Atsakingas / Vieta	Paskirtis
2	Pn 16 val. Šv. Rašto skaitymo grupelės susirinkimas (kiekvieną pentadienį)	ses. L. Ilekytė/ Jaunimo k.	Jaunimui
4	S 15 val. Dvasinės diskusijos ir giesmių repeticija (kiekvieną sekmadienį)	Ses. L. Ilekytė	Jaunimui
5	P 18.30 val. Konferencija tikybos mokytojams	kun. V. Gedvaimis/Raštinėje	Tikybos mokytojams
6	A 19 val. dvasiniai pokalbiai (kiekvieną antradienį ir ketvirtadienį)	Ses. I. Romaškaitė	Parapijai
9	P Pastoracinės tarybos posėdis	Kleb. V. Grigaravičius	Tarybai
13	A 14 val. Rožinio maldos (kas antrą antradienį)	Marijos legionas/ "Marijos radijuje"	Visuomenei
16	Pn 9.00 ir 11 val. Advento rekolekcijos moksleiviams	Kleb. V. Grigaravičius	Moksleiviams
17	S 10.00 ir 18.00 val. Advento rekolekcijos bendruomenei	Kleb. V. Grigaravičius	Parapijai
18	S Advento rekolekcijos bendruomenei	Kleb. V. Grigaravičius	Parapijai
20	A "GERUMO AKCIJA"	Tikyb. mokytoja V. Tamošauskytė	Angėlaičiams/ "Riteles" darželis mokykla
	Pasiruošimas Kalėdoms	Sen. J. Liaugaudienė	Chorui
23	Pn Renginys "Kalėdos, kalėdos"	Tikyb. mokytoja V. Tamošauskytė/ "Riteles" darželis mokykla	Angėlaičiams
24	S 22.00 VAL. BERNELIŲ ŠV. MIŠIOS	Klebonas V. Grigaravičius	Parapijai ir visuomenei
26	P 11 val. Paminklinės Priskėlimo bažnyčios pirmųjų konsekraavimo metinių paminėjimas	Kleb. V. Grigaravičius	Parapijai ir visuomenei
28	T 9.00 val. Carito posėdis	Vad.B. Vasylienė	Caritui

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu: Laikraščiai „Priskėlimas“, Aukštaičių 4, Kaunas. Tel. (8-37)229222

El. paštas: prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: <http://kaunas.lcn.lt/parapijosprisikelimas>

Vyr. redaktorius parapijos klebonas, dekanas kun. Vytautas Grigaravičius; redakcijos nariai: Giedrius Kalninis, Aldona Narušienė, Birutė Vasylienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Priskėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis